

Sygn. akt: WZ 8/16

POSTANOWIENIE

Dnia 16 czerwca 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Wiesław Błuś

w sprawie I. K. skazanej prawomocnym wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 22 marca 2010 r., po rozpoznaniu na posiedzeniu w Izbie Wojskowej w dniu 16 czerwca 2016 r. zażalenia I. K. na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 16 maja 2016 r., nieuwzględniającego wniosku skazanej o umorzenie środka karnego - przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w wysokości 67500 zł

p o s t a n o w i ł

zaskarżone postanowienie utrzymać w mocy.

UZASADNIENIE

Wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 22 marca 2010 r., sygn. akt: [...], I. K. została skazana za popełnienie przestępstwa z art. 229 § 3 k.k. w zb. z art. 230 k.k. (w brzmieniu sprzed 1 lipca 2003 r.) w zb. z art. 18 § 3 k.k. w zw. z art. 273 k.k. w zb. z art. 143 § 1 k.k. w zw. z art. 12 k.k. i w zw. z art. 65 k.k. (w brzmieniu sprzed 1 maja 2004 r.) na karę 2 lat pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres próby lat 4 i oddaniem pod dozór kuratora, grzywnę w wysokości 120 stawek dziennych po 20 zł każda oraz środek karny - przepadek na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa w wysokości 67500 zł. Na poczet orzeczonej grzywny zaliczono ponadto okres jej zatrzymania przez dwa dni, jak też obciążono

skazaną kosztami sądowymi w wysokości 965 zł. Wyrok ten uprawomocnił się z dniem 30 marca 2014 r.

Skazana spłaciła orzeczoną grzywnę i koszty do dnia 30 kwietnia 2012 r. w całości.

Z orzeczonego środka karnego skazana spłaciła jedynie część, a kwota 64050 zł została w 2012 r. skierowana do egzekucji przez US P., realizowanej przez właściwy miejscowo US P.[...]. Od tego czasu do 29 kwietnia 2016 r. z zajętego świadczenia z ubezpieczenia społecznego w ZUS I/O P. potrącono 9866,42 zł, a z nadpłaty w PIT za lata 2012-2015 - 1645 zł. Ponadto skazana samodzielnie dokonała w dniu 22 września 2015 r. wpłaty kwoty 25000 zł.

Ponadto uzyskano informację, że skazana I. K. (wraz z małżonkiem G.) w dniu 4 maja 2009 r. zawarli umowę o dożywocie z ich synem K., z mocy której przekazali mu własność posiadanej wtedy w połowie przez siebie nieruchomości przy ul. S. [...] w P., o wartości 150000 zł. W dniu 29 kwietnia 2014 r. został przez US P. wniesiony do SR pozew przeciwko K. K. o uznanie wskazanej umowy o dożywocie za bezskuteczną na podstawie art. 530 k.c. w zw. z art. 527 k.c. Wyrok SR z dnia 11 czerwca 2015 r. (sygn. akt: I C .../14) uznający za bezskuteczną tę umowę dożywocia w zakresie dotyczącym udziału 1/2 przypadającego I. K. stał się prawomocny z dniem 21 lipca 2015 r. po umorzeniu postępowania wywołanego apelacją wniesioną przez pozwanego K. K. z mocy postanowienia z dnia 22 lutego 2016 r.

W dniu 21 lipca 2015 r. skazana I. K. złożyła wniosek o umorzenie omawianego środka karnego albo zmniejszenie go do kwoty nie wyższej niż 30000 zł, co uzasadniła swoimi niewielkimi dochodami z emerytury, złym stanem zdrowia i wysokimi kosztami leczenia, na co przedstawiła stosowne dokumenty.

Wojskowy Sąd Okręgowy w P. postanowieniem z dnia 16 maja 2016r. nie uwzględnił wniosku skazanej. W uzasadnieniu podniesiono, że nie zaistniały przesłanki wskazane w treści art. 51 § 1 k.k.w. Wskazano, że skazana miała świadomość konieczności spełnienia ciążącego na niej obowiązku - orzeczonego przepadku. Podkreślono też, że sytuacja rodzinna i materialna skazanej jest tego

rodzaju, że możliwe jest wykonanie orzeczenia sądu w zakresie finansowego środka karnego.

Na to postanowienie zażalenie złożyła skazana zarzucając, że w jej wypadku nie istniała podstawa prawna do orzeczenia przepadku równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa albowiem równowartość tej korzyści podlegała zwrotowi pokrzywdzonemu, co w konsekwencji skutkowało rażącym naruszeniem prawa materialnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

W pierwszej kolejności należy wskazać, że Sąd Najwyższy, działając w charakterze sądu odwoławczego, badając zasadność zażalenia na postanowienie Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 16 maja 2016 r., nie był organem właściwym do analizowania zasadności orzeczenia wobec I. K. środka karnego w postaci przepadku równowartości korzyści osiągniętej z przestępstwa, wyrokiem Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 22 marca 2010 r. Z tego powodu Sąd Najwyższy oparł swe rozstrzygnięcie w niniejszej sprawie wyłącznie o analizę zaskarżonego zażaleniem wnioskodawczyni z dnia 19 maja 2016 r. orzeczenia Wojskowego Sądu Okręgowego w P. z dnia 16 maja 2016 r., nieuwzględniającego wniosku skazanej o umorzenie dotychczas niespłaconej części środka karnego.

Zdaniem Sądu Najwyższego, Sąd pierwszej instancji słusznie uznał, że w przedmiotowej sprawie nie występują przesłanki określone w art. 51 k.k.w. Przepisy prawa karnego wykonawczego przewidują możliwość, w szczególnie uzasadnionych wypadkach, umorzenia w części, a wyjątkowo w całości, niespłaconego środka karnego – przepadku na rzecz Skarbu Państwa korzyści majątkowej osiągniętej z przestępstwa, pod warunkiem jednak, że z okoliczności sprawy wynika, iż egzekucja tej należności byłaby bezskuteczna. Odnosząc powyższe do realiów rozpoznawanej sprawy należy podnieść, że sytuacja osobista skazanej związana ze stanem jej zdrowia i zdrowia jej męża nie jest łatwa. Tym niemniej, na obecnym etapie sprawy brak jest przesłanek wskazujących na bezskuteczność egzekucji przysługującej Skarbowi Państwa należności, zważywszy dodatkowo na treść wyroku Sądu Rejonowego z dnia 11 czerwca 2015 r., sygn. I C .../14.

Mając to na uwadze Sąd Najwyższy orzekł, jak na wstępie.

eb